

Sesijas dokuments

B8-1043/2016

28.9.2016

REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS

iesniegts, pamatojoties uz jautājumiem B8-0718/2016 un B8-0719/2016, uz kuriem jāatbild mutiski,

saskaņā ar Reglamenta 128. panta 5. punktu

par Parīzes nolīguma īstenošanu un 2016. gada ANO Klimata pārmaiņu konferenci Marrākešā, Marokā (*COP 22*)
(2016/2814(RSP))

Giovanni La Via, Peter Liese, Jo Leinen, Julie Girling, Gerben-Jan Gerbrandy, Estefanía Torres Martínez, Bas Eickhout, Marco Affronte
(Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komitejas vārdā)

Eiropas Parlamenta rezolūcija par Parīzes nolīguma īstenošanu un 2016. gada ANO Klimata pārmaiņu konferenci Marrākešā, Marokā (COP 22) (2016/2814(RSP))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas Vispārējo konvenciju par klimata pārmaiņām (*UNFCCC*) un tai pievienoto Kioto protokolu,
- ņemot vērā Parīzes nolīgumu, Lēmumu 1/CP.21 un *UNFCCC* pušu 21. konferenci (*COP 21*) un kā Kioto protokola pušu sanāksmi rīkoto pušu 11. konferenci (*CMP 11*), kas notika Parīzē (Francija) no 2015. gada 30. novembra līdz 11. decembrim,
- ņemot vērā *UNFCCC* pušu 18. konferenci (*COP 18*) un kā Kioto protokola pušu sanāksmi rīkoto pušu 8. konferenci (*CMP 8*), kas notika Dohā (Katara) no 2012. gada 26. novembra līdz 8. decembrim, un protokola grozījuma pieņemšanu, ar ko nosaka Kioto protokola otro saistību periodu no 2013. gada 1. janvāra līdz 2020. gada 31. decembrim,
- ņemot vērā Parīzes nolīguma atvēršanu parakstīšanai Apvienoto Nāciju Organizācijas (ANO) galvenajā mītnē Ņujorkā 2016. gada 22. aprīlī (Parīzes nolīgums būs atvērts parakstīšanai līdz 2017. gada 21. aprīlim), kā arī ņemot vērā to, ka Parīzes nolīgumu parakstījušas 180 valstis un ka tā ratifikācijas dokumentus ir deponējušas 27 valstis, kuras kopā rada 39,08 % no kopējām siltumnīcefekta gāzu (SEG) emisijām (2016. gada 7. septembra dati),
- ņemot vērā 2015. gada 14. oktobra rezolūciju „Virzība uz jauna starptautiska nolīguma klimata jomā noslēgšanu Parīzē”¹,
- ņemot vērā Komisijas 2016. gada 2. marta paziņojumu „Ceļā no Parīzes: ko mums nozīmē Parīzes nolīgums?” (COM(2016)0110),
- ņemot vērā Komisijas 2013. gada 16. aprīļa paziņojumu „Pielāgošanās klimata pārmaiņām: ES stratēģija” (COM(2013)0216) un tam pievienotos dienestu darba dokumentus,
- ņemot vērā Eiropadomes 2014. gada 23. un 24. oktobra secinājumus,
- ņemot vērā Latvijas un Eiropas Komisijas 2015. gada 6. martā *UNFCCC* iesniegto dokumentu „ES un tās dalībvalstu iecerētais nacionāli noteiktais devums (INND)”,
- ņemot vērā Klimata pārmaiņu starpvaldību padomes (*IPCC*) 5. novērtējuma ziņojumu un kopsavilkuma ziņojumu,
- ņemot vērā ANO Vides programmas (*UNEP*) 2014. gada novembra kopsavilkuma ziņojumu „Emisiju neatbilstības ziņojums 2014” un *UNEP* 2014. gada ziņojumu par

¹ Pieņemtie teksti, P8_TA(2015)0359.

pielāgošanās nepietiekamību,

- ņemot vērā 2015. gada 7. un 8. jūnijā Elmavas pilī, Vācijā, notikušajā G7 samitā pieņemto valstu vadītāju deklarāciju „Domājam uz priekšu. Rīkojamies kopīgi”, kurā atkārtoti pausta apņēmība līdz 2050. gadam samazināt siltumnīcefekta gāzu (SEG) emisijas par 40 % līdz 70 % salīdzinājumā ar 2010. gadu, jo nepieciešams, lai šis samazinājums būtu tuvāks 70 % nekā 40 %,
 - ņemot vērā 2016. gada 26. un 27. maijā Isešimā (Japāna) notikušajā G7 samitā pieņemto valstu vadītāju deklarāciju, kurā pausts aicinājums visām pusēm censties panākt Parīzes nolīguma stāšanos spēkā 2016. gadā,
 - ņemot vērā Eiropas Sistēmisko risku kolēģijas (ESRK) 2016. gada februāra ziņojumu „Pārāk vēlu, pārāk pēkšņi: pāreja uz mazoglekļa ekonomiku un sistēmiskais risks”,
 - ņemot vērā Starptautiskās ekspertu grupas resursu jomā 2015. gada decembra dokumentu „Desmit būtiski vēstījumi par klimata pārmaiņām”,
 - ņemot vērā Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komitejas ziņojumu un Rūpniecības, pētniecības un enerģētikas komitejas atzinumu (A8-0000/2016),
 - ņemot vērā Reglamenta 128. panta 5. punktu un 123. panta 2. punktu,
- A. tā kā Parīzes nolīgums stāsies spēkā 30. dienā pēc datuma, kad vismaz 55 konvencijas puses, kas rada vismaz 55 % no kopējām siltumnīcefekta gāzu emisijām, būs ANO deponējušas savus ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās dokumentus;
- B. tā kā centieni mazināt globālo sasilšanu nebūtu jāuzskata par šķērslī ekonomiskās izaugsmes nodrošināšanai, bet gluži pretēji — tie jāuzskata par virzītājspēku jaunai un ilgtspējīgai ekonomikas izaugsmei un nodarbinātībai;
- C. tā kā klimata pārmaiņas var palielināt konkurenci par resursiem, piemēram, pārtiku, ūdeni un ganībām, un var saasināt ekonomiskās grūtības un politisko nestabilitāti, kā arī ne tik tālā nākotnē var kļūt par būtiskāko iemeslu iedzīvotāju pārvietošanai gan valstu iekšienē, gan arī ārpus to robežām; tā kā tādēļ jautājumam par migrāciju klimata apstākļu dēļ būtu jāpiešķir augsta prioritāte starptautiskajā darba kārtībā;
- D. tā kā klimata pārmaiņu būtiskākā ietekme būs jūtama jaunattīstības valstīs un jo īpaši tajās vismazāk attīstītajās valstīs un mazo salu jaunattīstības valstīs, kurām nav pietiekamu resursu, lai sagatavotos un pielāgotos notiekošajām pārmaiņām; tā kā saskaņā ar Klimata pārmaiņu starpvaldību padomes (*IPCC*) sniegto informāciju Āfrika ir īpaši neaizsargāta pret problēmām, ko rada šāda situācija, un tādējādi īpaši pakļauta ūdens trūkumam, ārkārtīgi skarbiem laikapstākļiem un pārtikas nenodrošinātības problēmai, ko rada sausums un pārtuksnešošanās;
- E. tā kā 2015. gada 6. martā ES un tās dalībvalstis iesniedza *UNFCCC* INND, kurā pausta apņemšanās sasniegt saistošu mērķi, proti, līdz 2030. gadam par vismaz 40 % samazināt SEG emisijas ES salīdzinājumā ar 1990. gada līmeni, kā noteikts Eiropadomes 2014. gada 23. oktobra secinājumos par klimata un enerģētikas politikas satvaru

2030. gadam,

Klimata pasākumi ar stabilu zinātnisku pamatojumu

1. atgādina, ka saskaņā ar 2014. gada *IPCC* 5. novērtējuma ziņojumā sniegtajiem zinātniskajiem pierādījumiem klimata sistēmas sasilšana ir neapšaubāma, klimata pārmaiņas tiešām notiek un kopš 20. gadsimta vidus novērotā sasilšanas procesa galvenais cēlonis ir cilvēka darbība; pauž bažas, ka plaši izplatīta un būtiska klimata pārmaiņu ietekme jau ir skaidri redzama dabas un cilvēku sistēmās visos kontinentos un okeānos;
2. ņem vērā *UNFCCC* sekretariāta secinājumus, ka, ja saglabāsies pašreizējais globālais SEG emisiju līmenis, tiks iztērēts atlikušais oglekļa budžets, kas noteikts, lai nodrošinātu, ka pasaules vidējās temperatūras pieaugums turpmākajos piecos gados nepārsniedz 1,5 °C; uzsver, ka, lai izvairītos no globālās sasilšanas ļaunākās ietekmes, visām valstīm būtu jāpaātrina pāreja uz SEG nulles emisiju līmeni un klimatnoturību, par ko panākta vienošanās Parīzes nolīgumā;
3. mudina attīstītās valstis, jo īpaši ES, krasi samazināt to SEG emisijas līdz līmenim, kas ir vēlāk zemāks nekā dotajos solījumos paredzētais, lai pēc iespējas izvairītos no negatīvo emisiju plašas izvēšanas, jo vēl nav pierādīta šo tehnoloģiju efektivitāte, sociālā pieņemamība, izmaksu efektivitāte un drošums;

Steidzama nepieciešamība ratificēt un īstenot Parīzes nolīgumu

4. atzinīgi vērtē Parīzes klimata nolīgumu, kas ir nozīmīgs pavērsiens cīņā pret klimata pārmaiņām un daudzpusējo attiecību īstenošanā; uzskata, ka ir pieņemts vērienīgs, līdzsvarots, taisnīgs un juridiski saistošs nolīgums un ka nolīguma pieņemšana un kopīgie paziņojumi par INND, ar kuriem *COP 21* noslēgumā nāca klajā 187 nolīguma puses, iezīmēja izšķirošu pagrieziena virzībā uz visaptverošu un kolektīvu globālo rīcību, kura tad, kad tā tiks īstenota, pilnīgi noteikti un neatgriezeniski paātrinās pāreju uz tādu globālo ekonomiku, kas ir pret klimata pārmaiņām noturīga un klimatu neietekmē;
5. ļoti atzinīgi vērtē visu valstu apņemšanos ierobežot pasaules vidējās temperatūras pieaugumu krietni zem 2 °C, salīdzinot ar pirmsrūpniecības laikmeta līmeni, un censties, lai šis pieaugums nepārsniegtu 1,5 °C, kā arī, ievērojot vienlīdzību, gadsimta otrajā pusē panākt līdzsvaru starp SEG antropogēnajām emisijām no dažādiem avotiem un uztveršanu piesaistītājsistēmās (nulles emisijas);
6. atgādina, ka globālās temperatūras paaugstināšanās ierobežošana krietni zem 2 °C negarantē izvairīšanos no nozīmīgas negatīvas ietekmes uz klimatu; atzīst, ka ir jāgūst skaidra izpratne par to, kāda ietekme būs konkrētām politikas nostādņēm, kas paredz ierobežot globālās temperatūras paaugstināšanos vidēji līdz 1,5 °C; tādēļ atzinīgi vērtē to, ka šai sakarā 2018. gadā tiks sagatavots *IPCC* īpašais ziņojums; uzsver, ka nevajadzētu pārvērtēt piesaistītājsistēmu kā emisiju neitralizētāju potenciālu;
7. atgādina — lai ierobežotu pasaules vidējās temperatūras pieaugumu zem 2 °C, cenšoties, lai šis pieaugums nepārsniegtu 1,5 °C, ir jāpanāk savlaicīga dekarbonizācija, turklāt pēc iespējas drīzāk būtu jāsasniedz augstākais pasaules SEG emisiju līmenis;

atgādina, ka līdz 2050. gadam vai drīz pēc tam pakāpeniski jāsamazina globālās emisijas; aicina visas puses, kuras to spēj, īstenot savus valsts dekarbonizācijas mērķus un stratēģijas, piešķirot prioritāti emisiju, kas rodas, izmantojot akmeņogles, pakāpeniskai samazināšanai, jo akmeņogles ir enerģijas avots, kas rada lielāko piesārņojumu, un aicina ES šā jautājuma risināšanā sadarboties ar tās starptautiskajiem partneriem, sniedzot labas prakses piemērus;

8. uzsver, ka juridiski saistošais Parīzes nolīgums un izklāstītais dekarbonizācijas plāns nodrošinās uzticamas pamatnostādnes lēmumu pieņemšanai, ļaus izvairīties no ilgstošiem ieguldījumiem augstu oglekļa dioksīda emisiju nozarēs, kas rada lielas izmaksas, nodrošinās noteiktību un paredzamību uzņēmējiem un ieguldītājiem, kā arī veicinās ieguldījumu novirzīšanu no jomām, kurās izmanto fosilo kurināmo, uz ieguldījumiem mazoglekļa nozarēs;
9. uzsver — pat ja trūkst zinātnisku pierādījumu par to, kāda būtu globālās sasilšanas ierobežošanas līdz 1,5 °C ietekme katrā nozarē un reģionā, ir skaidrs, ka pašreizējie valstu centieni nav pietiekami, lai sasniegtu šo neaizsargātākajām valstīm drošo līmeni; aicina visas valstis, jo īpaši attīstītās valstis, pastiprināt kopīgos centienus un palielināt savu nacionāli noteikto devumu (NDD) 2018. gadā gaidāmā veicinošā dialoga ietvaros; šai sakarā aicina ES savā NND 2030. gadam apņemties turpināt samazināt emisijas;
10. atzinīgi vērtē Parīzes nolīgumā noteiktās saistības gadsimta otrajā pusē samazināt globālās emisijas līdz nulles līmenim; atzīst, ka tas nozīmē, ka lielākajā daļā ES nozaru ievērojami ātrāk jāpanāk nulles emisiju līmenis; uzsver, ka ES ir jāizdara spiediens uz pusēm, kuras nepietiekami īsteno Parīzes nolīgumu;
11. mudina panākt, lai Parīzes nolīgums stātos spēkā pēc iespējas ātrāk, un aicina Komisiju un dalībvalstis nodrošināt agrīnu un strauju ratifikāciju un nenovilcināt nolīguma stāšanos spēkā; tādēļ aicina Komisiju regulāri ziņot Parlamentam un atbildīgajām komitejām par sasniegtajiem posmiem ratifikācijas procesā un jo īpaši par visu iespējamo šķēršļu, ar kuriem nākas saskarties, iemesliem; atzinīgi vērtē to, ka vairākas dalībvalstis jau ir sākušas un dažas jau ir pabeigušas valsts ratifikācijas procedūras;
12. tomēr pauž nožēlu par to, ka visu INND summa pasauli pat netuvina 2 °C mērķim; norāda, ka jāīsteno vērienīgāki centieni, un aicina ES un citus lielos emitētājus rīkoties saskaņoti, lai savu INND tuvinātu 2 °C mērķim; uzsver, ka ir ārkārtīgi svarīgi, lai atbilstīgi Parīzes nolīgumā paredzētajam vērienīgu saistību mehānismam visas puses, tostarp ES, neatliekamā kārtā vienu reizi piecos gados paaugstinātu savas NND uzņemtās saistības emisiju samazināšanas jomā; uzskata, ka nacionāli noteiktais devums ir būtisks instruments valsts attīstības plānošanā, ievērojot ilgtspējīgas attīstības mērķus;
13. uzsver, cik būtiski ir uzskatāmi parādīt to, ka ES ievēro Parīzes nolīgumu, tostarp pārskatot ES vidējā termiņa un ilgtermiņa mērķus un politikas instrumentus, kā arī sākt šo procesu pēc iespējas drīzāk, lai nodrošinātu iespēju rīkot visaptverošas debates, kurās izšķirošai nozīmei jābūt Eiropas Parlamentam partnerībā ar pārstāvjiem no valsts, reģionālajām un pašvaldību iestādēm, kā arī ar pilsoniskās sabiedrības un uzņēmējdarbības sektora pārstāvjiem; aicina Komisiju sagatavot ES gadsimta vidus stratēģiju nulles emisiju līmeņa sasniegšanai, paredzot izmaksu ziņā efektīvu programmu, lai īstenotu Parīzes nolīgumā paredzēto nulles emisiju līmeņa mērķi;

COP 22 Marrākešā

14. uzskata, ka būtu jāturpina sarunas par Parīzes nolīguma galvenajiem elementiem, tostarp lielākas pārredzamības regulējumu, vispārējās izvērtēšanas detaļām, turpmākām vadlīnijām par INND, izpratni par diferenciaciju, zaudējumiem un kaitējumu, finansējumu klimata pārmaiņu jomā un kapacitātes atbalstu, iekļaujošu vairāklīmeņu pārvaldību, kā arī mehānismu, ar kuru sekmētu īstenošanu un veicinātu ievērošanu; aicina Komisiju un dalībvalstis ievērot saistības, par kurām panākta vienošanās saistībā ar Parīzes nolīgumu, jo īpaši saistības, kuras attiecas uz ES devumu klimata pārmaiņu mazināšanas un pielāgošanās jomā, kā arī ES atbalstu finanšu, tehnoloģiju nodošanas un spēju veidošanas jomā, neskatoties uz jebkādam ES dalībvalstu statusa izmaiņām;
15. uzsver laika nozīmi kopīgajos centienos cīnīties pret klimata pārmaiņām un godāt Parīzes nolīgumu; uzsver, ka ES ir gan iespējas, gan arī pienākums uzņemties vadošo lomu, rādot piemēru, un nekavējoties uzsākt darbu, lai pielāgotu tās mērķus klimata un enerģētikas jomā saskaņotajam starptautiskajam mērķim ierobežot pasaules vidējās temperatūras pieaugumu zem 2 °C, cenšoties, lai šis pieaugums nepārsniegtu 1,5 °C;
16. mudina ES un dalībvalstis turpināt aktīvi piedalīties tā dēvētajā vērienīgo mērķu koalīcijā un apņemties paātrināt sarunu norisi un atbalstīt Marokas prezidentūru tās centienos risināt jautājumu par atjaunojamās enerģijas avotu devumu un pielāgošanās pasākumiem globālajā cīņā pret klimata pārmaiņām;
17. uzsver nepieciešamību sākt diskusijas par 2018. gadā paredzēto veicinošo dialogu, kas būs būtiska iespēja mazināt joprojām pastāvošo klimata pārmaiņu mazināšanas pasākumu neatbilstību pašreizējam INND; uzskata, ka ES šajā pirmajā veicinošajā dialogā būtu jābūt proaktīvākai, lai izvērtētu kopīgos centienus un panākumus saistību īstenošanā; aicina Komisiju un dalībvalstis ļoti savlaicīgi pirms veicinošā dialoga iesniegt turpmākos SEG samazinājumus, kas pārsniedz uzņemtās saistības saskaņā ar Parīzes nolīgumu un pietiekamā mērā veicina atšķirību novēršanu klimata pārmaiņu mazināšanas jomā atbilstīgi ES iespējām;
18. atgādina, ka klimata pārmaiņu mazināšanas pasākumu paplašināšana laikposmā pirms 2020. gada ir absolūts priekšnosacījums, lai sasniegtu Parīzes nolīgumā noteiktos ilgtermiņa mērķus, un būtisks elements, lai izvērtētu Marrākešas COP 22 panākumus;

Mērķi laikposmam pirms 2020. gada un Kioto protokols

19. atzīmē, ka ES ir pareizā virzība, lai pārsniegtu savus 2020. gadam noteiktos mērķus SEG emisiju samazināšanai un sasniegtu 2020. gadam noteikto mērķi attiecībā uz atjaunojamo enerģiju, un ka ir panākti būtiski uzlabojumi enerģijas patēriņa jomā, kas noticis, pateicoties energoefektīvākām ēkām, produktiem, ražošanas procesiem un transportlīdzekļiem, turklāt tas panākts laikā, kad Eiropas ekonomika reālā izteiksmē kopš 1990. gada ir pieaugusi par 45 %; tomēr uzsver, ka joprojām vajadzīgs lielāks vēriens un rīcība, lai saglabātu pietiekamus stimulus SEG emisiju samazināšanai, kas jāpanāk, lai sasniegtu ES mērķus klimata un enerģētikas jomā 2050. gadam; uzsver, ka panāktais progress SEG emisiju samazināšanas jomā transporta un lauksaimniecības nozarē ir bijis nepietiekams attiecībā pret 2020. gada mērķiem un ka jāpastiprina centieni, lai palielinātu šo nozaru devumu emisiju samazināšanā līdz 2030. gadam;

20. uzsver ka „20/20/20 mērķi” SEG emisijām, atjaunojamajai enerģijai un enerģijas taupībai ir bijuši šā progresa virzītājspēks un nodrošinājuši darbvietas dažādās ekonomiskajās nozarēs vairāk nekā 4,2 miljoniem iedzīvotāju un ka šajās nozarēs izaugsme turpinājusies arī krīzes laikā;
21. precizē — lai gan Kioto protokola darbības joma otrajā saistību periodā ir ierobežota, tas jāuzskata par ļoti nozīmīgu starpposma periodu, un tāpēc aicina puses, tostarp ES dalībvalstis, cik vien iespējams drīz pabeigt ratifikācijas procesu; norāda, ka Parlaments ir izpildījis savu pienākumu, sniedzot piekrišanu, un atzinīgi vērtē dalībvalstis, kuras jau ir pabeigušas savas iekšējās procedūras;

Visaptveroši centieni visās nozarēs

22. atzinīgi vērtē emisijas kvotu tirdzniecības sistēmu izveidi pasaulē, tostarp 17 emisijas kvotu tirdzniecības sistēmas, kuras darbojas četros kontinentos, kas veido 40 % no pasaules IKP, palīdzot izmaksu ziņā lietderīgi samazināt globālās emisijas; mudina Komisiju veicināt saikni starp ES emisijas kvotu tirdzniecības sistēmu (ETS) un citām emisijas kvotu tirdzniecības sistēmām, lai veidotu starptautiskus oglekļa dioksīda emisiju tirgus mehānismus nolūkā tādējādi paplašināt vārdīgās saistības klimata jomā un vienlaikus samazināt oglekļa dioksīda emisiju pārvirzes risku, nodrošinot līdzvērtīgus konkurences apstākļus; prasa īstenot nopietnus centienus, lai ikviena dalībvalsts, kuras statuss mainās, paliktu ES ETS; aicina Komisiju paredzēt aizsardzības pasākumus, lai nodrošinātu, ka piesaiste ES ETS nodrošina pastāvīgu devumu klimata pārmaiņu mazināšanas jomā un neapdraud ES iekšējā SEG emisiju mērķa sasniegšanu;
23. uzsver, ka IPCC ir konstatējusi, ka emisijām no zemes izmantošanas (lauksaimniecība, lopkopība, mežkopība un citi zemes izmantošanas veidi) piemīt ievērojams rentabilitātes potenciāls mazināt klimata pārmaiņas un palielināt noturību, un tāpēc jānostiprina ES darbība un starptautiskā sadarbība, lai precīzāk noteiktu un optimizētu zemes izmantošanas rezultātā radīto oglekļa dioksīda emisiju uztveršanas potenciālu un nodrošinātu drošu un ilgstošu oglekļa dioksīda piesaisti; norāda uz īpašajām iespējām, ko šai sakarā piedāvā agromežsaimniecība; norāda uz būtisko vienošanos par netiešo zemes izmantošanas maiņu, kas panākta, Parlamenta sasaukumam uzsākot darbību, un sagaida, ka Parlamenta devums sarunās par šo jautājumu veidos pamatu, lai panāktu vārdīgu risinājumu gaidāmās noteikumu pārskatīšanas laikā;
24. norāda, ka atmežošana un mežu degradācija rada 20 % no globālajām SEG emisijām, un uzsver mežu nozīmi klimata pārmaiņu mazināšanā, kā arī nepieciešamību uzlabot mežu pielāgošanās spējas un noturību pret klimata pārmaiņām; uzsver, ka ir vajadzīgi klimata pārmaiņu mazināšanas pasākumi attiecībā uz tropiskajiem mežiem (REDD+); uzsver, ka, ja šie klimata pārmaiņu mazināšanas pasākumi netiks īstenoti, visticamāk, nebūs iespējams sasniegt mērķi ierobežot globālo sasilšanu zem 2 °C; turklāt aicina ES paaugstināt starptautisko finansējumu atmežošanas samazināšanai jaunattīstības valstīs;
25. aicina ES klimata un enerģētikas politikas satvarā 2030. gadam iekļaut arī jautājumu par zemes izmantošanu, zemes izmantošanas maiņu un mežsaimniecību (LULUCF), jo emisijas šajās nozarēs jāņem vērā atsevišķi, lai izvairītos no tā, ka ES LULUCF piesaistītājsistēma tiek izmantota, lai ierobežotu klimata pārmaiņu mazināšanas centienus citās nozarēs;

26. atgādina, ka transporta nozare ir otra lielākā SEG emisijas veidojošā nozare; pauž nožēlu par to, ka Parīzes nolīgumā nav minēta starptautiskā aviācija un pārvadājumi; uzstāj, ka jāizstrādā virkne politikas pasākumu, lai mazinātu emisijas šajā nozarē; vēlreiz norāda, ka *UNFCCC* pusēm ir jārikojas, lai efektīvā veidā regulētu un ierobežotu starptautiskās aviācijas un kuģniecības radītās emisijas, ņemot vērā prasības par piemērotību un steidzamību; prasa visām pusēm strādāt ar Starptautiskās Civilās aviācijas organizāciju (*ICAO*) un Starptautisko Jūrniecības organizāciju (*SJO*), lai izstrādātu globālu politikas regulējumu, ar kuru varētu nodrošināt efektīvu reaģēšanu, un lai pieņemtu pasākumus, ar kuriem līdz 2016. gadam noteiktu pienācīgus mērķus, kas palīdzētu panākt nepieciešamos samazinājumus attiecībā uz mērķi ierobežot temperatūras paaugstināšanos krietni zem 2 °C;
27. atgādina, ka ES ETS 2012. gada 1. janvārī tika iekļautas aviācijas nozares SEG emisijas, nosakot par pienākumu visiem ETS darbības jomā iekļautajiem gaisakuģa operatoriem iegādāties oglekļa dioksīda emisiju kvotas; norāda, ka 2013. un 2014. gadā tika pieņemti divi „apturēšanas” lēmumi, ar kuriem uz laiku tika sašaurināta ES ETS darbības joma, no tās izslēdzot starptautiskus lidojumus, lai *ICAO* dotu laiku izstrādāt globālu tirgus pasākumu ar mērķi samazināt starptautiskās aviācijas emisijas, un norāda, ka no 2017. gada šis izņēmums vairs nebūs spēkā;
28. prasa *ICAO* šā gada laikā izstrādāt taisnīgu un stabilu globālu tirgus pasākumu, ko starptautiskā līmenī īstenotu no 2020. gada; pauž dziļu nožēlu par to, kā pašreizējais priekšlikums tiek apspriests *ICAO*, un atgādina, ka jebkādi grozījumi spēkā esošajos tiesību aktos par aviācijas iekļaušanu ES ETS var tikt apsvērti vienīgi tad, ja tiek pieņemts vērīgs globāls tirgus pasākums, un ka jebkurā gadījumā Eiropas iekšējiem lidojumiem joprojām tiks piemērota ES ETS;
29. uzsver Eiropas Sistēmisko risku kolēģijas brīdinājumu, ka novēlotas izpratnes par emisiju kontroles nozīmi sekas var būt daudzuma ierobežojumu pēkšņa piemērošana oglekļietilpīgu enerģijas avotu izmantošanai un ka pārejas izmaksas būs attiecīgi augstākas, iespējams, radot ietekmi uz saimniecisko darbību un finanšu iestādēm; aicina Komisiju turpināt izvērtēt iespējamos sistēmiskos riskus, kas saistīti ar strauju pāreju, kā arī vajadzības gadījumā ierosināt finanšu tirgus pārredzamības prasības un politiku, lai pēc iespējas mazinātu sistēmiskos riskus;
30. uzsver aprites ekonomikas būtisko nozīmi mazoglekļa sabiedrībā; norāda, ka pasākumi, kuri vērsti vienīgi uz emisiju samazināšanu, neņemot vērā devumu, ko sniedz atjaunojamās enerģijas izmantošana un resursu efektīvs izlietojums, nespēs nodrošināt tiem noteikto mērķu sasniegšanu; uzskata, ka, ņemot vērā SEG emisiju ietekmi gan uz izejvielu izmantošanu, gan arī uz atkritumu apsaimniekošanu, *COP 22* pienācīga vērtība jāpievērš pārejai uz globālu aprites ekonomikas modeli;
31. uzsver, cik būtiska nozīme ir holistiskai un sistēmiskai pieejai, izstrādājot un īstenojot politiku, lai mazinātu SEG emisijas, un jo īpaši norāda uz to, ka ekonomikas izaugsme un cilvēku labklājība jānošķir no resursu patēriņa, jo resursu efektīva izmantošana samazina gan SEG emisiju, gan arī citu faktoru spiedienu uz vidi un resursiem un vienlaikus veicina ilgtspējīgu izaugsmi, savukārt politika, kas vērsta vienīgi uz SEG emisiju samazināšanu, vienlaikus nenodrošina resursu efektīvu izlietojumu; uzsver, ka resursu efektīva izmantošana nodrošina ieguvumus gan ekonomiskajā, gan arī vides

jomā; uzsver, ka aprites ekonomika un tādējādi arī dabas resursu atbilstīga pārvaldība var nodrošināt būtisku sviras efektu klimata jautājuma risināšanā; norāda, piemēram, ka, lai iegūtu, apstrādātu, transportētu, pārveidotu un izmantotu resursus un lai likvidētu radušos atkritumus, tiek izlietota liela daļa izmantotās enerģijas; norāda, ka arī resursu produktivitātes palielināšana, uzlabojot efektivitāti un samazinot resursu izšķērdēšanu, ko panāk ar resursu atkārtotu izmantošanu, apstrādi un pārstrādi, palīdz nodrošināt resursu patēriņa ievērojamu samazinājumu un vienlaikus arī SEG emisiju samazinājumu; šai sakarā norāda uz darbu, ko veic Starptautiskā ekspertu grupa resursu jomā;

Ar CO₂ nesaistīto emisiju samazināšana

32. atzinīgi vērtē 2016. gada 26. un 27. maijā Isešimā (Japāna) notikušajā G7 samitā pieņemto valstu vadītāju deklarāciju, kurā ir uzsvērts, ka ir svarīgi mazināt emisijas no īslaicīgiem klimata piesārņotājiem, tostarp, kvēpiem, fluorogļūdeņražiem (*HFC*) un metāna, lai palīdzētu īstermiņā palēnināt klimata sasilšanu;
33. prasa pieņemt vērienīgu mērķi par fluorogļūdeņražu izmantošanas samazināšanu 2016. gadā saskaņā ar Monreālas protokolu; atgādina, ka ES ir pieņēmusi vērienīgu tiesību aktu kopumu, lai līdz 2030. gadam par 79 % samazinātu fluorogļūdeņražu izmantošanu, jo ir plaši pieejamas videi nekaitīgas alternatīvas, un to potenciāls ir pilnībā jāizmanto; norāda, ka fluorogļūdeņražu izmantošanas pakāpeniska izbeigšana ir mērķis, kuru var salīdzinoši viegli sasniegt ar klimata pārmaiņu mazināšanas pasākumiem ES un ārpus tās;

Rūpniecība un konkurētspēja

34. uzsver, ka cīņa pret klimata pārmaiņām ir prioritāte un ka tā jāīsteno visā pasaulē, vienlaikus nodrošinot energoapgādes drošību un veicinot ilgtspējīgu ekonomikas izaugsmi un darbvietu radīšanu;
35. uzsver, ka, lai veiktu ar klimatu saistītus ieguldījumus, vajadzīgs stabils un paredzams tiesiskais satvars un skaidri politiskie signāli;
36. atzinīgi vērtē to, ka Ķīna un citi ES energoietilpīgo nozaru lielie konkurenti ievieš oglekļa dioksīda emisiju kvotu tirdzniecības vai citus oglekļa cenas noteikšanas mehānismus; uzskata, ka, kamēr nav nodrošināti vienlīdzīgi konkurences apstākļi, ES būtu jā saglabā atbilstīgi un samērīgi pasākumi, lai nodrošinātu savas rūpniecības nozares konkurētspēju, un, ja nepieciešams, jānovērš emisiju pārvirze, ņemot vērā, ka enerģētika, rūpniecības nozare un klimata politika ir savstarpēji saistītas;
37. uzsver, cik būtiski ir efektīvāk izmantot esošās programmas un instrumentus, piemēram, pamatprogrammu „Apvārsnis 2020”, kas ir atvērta trešo valstu dalībai, jo īpaši enerģētikas, klimata pārmaiņu un ilgtspējīgas attīstības jomā, un uzsver, ka ir svarīgi attiecīgajās programmās integrēt ilgtspējības aspektu;

Enerģētikas politika

38. aicina ES mudināt starptautisko sabiedrību nekavējoties pieņemt konkrētus pasākumus, tostarp termiņus, lai pakāpeniski atteiktos no subsīdijām, kuras kaitē videi vai

ekonomikai, tostarp fosilā kurināmā subsīdijām;

39. uzsver, ka vērienīgāks Eiropas Savienības mērķis energoefektivitātes jomā var palīdzēt sasniegt vērienīgāku klimata mērķi un vienlaikus samazināt oglekļa dioksīda emisiju pārvirzes risku;
40. uzsver, cik būtiska nozīme ir energoefektivitātei un atjaunojamajai enerģijai, lai samazinātu emisijas, kā arī lai panāktu ekonomiskos ietaupījumus, un energoapgādes drošību un lai novērstu un izskaustu enerģētisko nabadzību, sniedzot aizsardzību un palīdzību neaizsargātām mājāsaimniecībām ar zemiem ienākumiem; aicina globālā mērogā veicināt energoefektivitātes pasākumus īstenošanu un atjaunojamo energoresursu attīstību (piemēram, veicinot atjaunojamo enerģijas avotu pašražošanu un izmantošanu) un atgādina, ka energoefektivitāte un atjaunojamie energoresursi ir divi no ES Enerģētikas savienības galvenajiem mērķiem;

Pētniecība, inovācija un digitālās tehnoloģijas

41. uzsver, ka pētniecībai un inovācijai klimata pārmaiņu un pielāgošanās politikā, kā arī resursefektīvu un zemu emisiju tehnoloģiju jomā ir būtiska nozīme, lai izmaksu ziņā efektīvi cīnītos pret klimata pārmaiņām, tās mazina atkarību no fosilā kurināmā un tām būtu jāveicina otrreizējo izejvielu izmantošana; tādēļ aicina uzņemties globāla mēroga saistības, lai palielinātu un mērķtiecīgi novirzītu ieguldījumus šajā jomā;
42. atgādina, ka pētniecība, inovācija un konkurētspēja ir viens no pieciem ES Enerģētikas savienības stratēģijas pīlāriem; norāda, ka ES ir apņēmusies arī turpmāk būt globālā līdere šajās jomās, vienlaikus attīstot ciešu zinātnisko sadarbību ar starptautiskajiem partneriem; uzsver, ka, lai varētu izmantot ekoloģiskas un enerģētikas ziņā ilgtspējīgas tehnoloģijas, ir būtiski veidot un saglabāt spēcīgas inovācijas spējas gan attīstītajās valstīs, gan arī jaunietekmes valstīs;
43. atgādina, ka digitālajām tehnoloģijām var būt katalītiska ietekme enerģētikas sistēmas pārveidē; uzsver, ka ir svarīgi attīstīt enerģijas uzglabāšanas tehnoloģijas, kas veicinās dekarbonizāciju enerģētikas nozarē un mājāsaimniecību siltumapgādes un aukstumapgādes nozarē;
44. uzsver, cik svarīgi ir palielināt nozarē strādājošo kvalificēto darbinieku skaitu, kā arī izplatīt zināšanas un labāko praksi, lai veicinātu kvalitatīvu darbvietu izveidi, vienlaikus atbalstot darbaspēka profesionālās pārmaiņas, ja tas ir vajadzīgs;
45. aicina labāk izmantot pieejamās tehnoloģijas, piemēram, kosmosa satelītus, lai vāktu precīzus datus par emisijām, temperatūru un klimata pārmaiņām; jo īpaši norāda uz programmas „Copernicus” devumu; aicina arī īstenot pārredzamu sadarbību un informācijas apmaiņu dalībvalstu starpā, kā arī nodrošināt datu pieejamību zinātnes aprindām;

Nevalstisko dalībnieku loma

46. uzsver, ka aizvien vairāk nevalstisko dalībnieku rīkojas, lai panāktu dekarbonizāciju un kļūtu noturīgāki pret klimata pārmaiņām; tādēļ uzsver, cik būtiska nozīme ir strukturētam un konstruktīvam dialogam starp valdībām, uzņēmējiem, pilsētām,

reģioniem, starptautiskajām organizācijām, pilsonisko sabiedrību un akadēmiskajām iestādēm, un uzsver, ka ir svarīgi nodrošināt šo pušu dalību klimata jomā veicamo pasākumu plānošanā un īstenošanā, lai mobilizētu izlēmīgu rīcību globālā mērogā, virzoties uz mazoglekļa sabiedrību, kas ir noturīga pret pārmaiņām; atzinīgi vērtē globālās klimata rīcības programmas izveidi, kas pamatojas uz Limas – Parīzes Rīcības programmu, kurā ir iekļautas dažādu ieinteresēto personu 70 iniciatīvas dažādās nozarēs;

47. uzsver, ka *UNFCCC* satvarā būtu pilnībā jāintegrē Nevalstisko dalībnieku platforma rīcībai klimata jomā (*NAZCA*); norāda, ka vietējās un reģionālās pašvaldības sniedz lielāko devumu Limas un Parīzes Rīcības programmas īstenošanā un *NAZCA* darbībā un ka tās jau ir parādījušas savu apņemšanos veicināt Parīzes nolīguma īstenošanu gan attiecībā uz klimata pārmaiņu mazināšanu, gan arī pielāgošanos klimata pārmaiņām, nodrošinot horizontālo koordinēšanu un klimata pārmaiņu politikas integrāciju, atbalstot vietējās kopienas un iedzīvotājus, kā arī veicinot sociālo pārmaiņu procesus un inovāciju, jo īpaši īstenojot tādas iniciatīvas kā Pilsētu mēru pakts un saprašanās memorands par pasaules vidējās temperatūras pieauguma ierobežošanu zem 2 °C;
48. aicina ES un tās dalībvalstis sadarboties ar pilsonisko sabiedrību (iestādēm, privāto sektoru, NVO un vietējām kopienām), lai izstrādātu mazināšanas iniciatīvas galvenajās nozarēs (enerģētika, tehnoloģijas, pilsētvide, transports utt.), kā arī pielāgošanās un noturības veicināšanas iniciatīvas, risinot pielāgošanās jautājumus, jo īpaši attiecībā uz ūdens pieejamību, nodrošinājumu ar pārtiku un riska novēršanu; aicina visas valdības un pilsoniskās sabiedrības pārstāvjus atbalstīt un nostiprināt šo rīcības programmu;
49. uzskata, ka ir svarīgi nodrošināt, lai sarunu par nākamo *COP 22* laikā likumīgo lobēšanu raksturotu vislielākā pārredzamība un lai visām oficiāli atzītām ieinteresētajām personām tiktu nodrošināta vienāda piekļuve visai nepieciešamajai informācijai;
50. atgādina pusēm un ANO, ka individuālu cilvēku rīcība ir tikpat svarīga, kā valdību un iestāžu rīcība; tādēļ prasa aktīvāk organizēt kampaņas un pasākumus, lai informētu sabiedrību un veicinātu izpratni par tām mazajām un lielajām darbībām, kuras var veikt, lai palīdzētu cīņā pret klimata pārmaiņām gan attīstītajās, gan arī jaunattīstības valstīs;

Noturība pret klimata pārmaiņām pielāgojoties

51. uzsver, ka pielāgošanās pasākumi ir absolūti nepieciešami visām valstīm, ja tās vēlas mazināt nelabvēlīgo ietekmi un pilnībā izmantot iespējas, ko sniedz pret klimata pārmaiņām noturīga izaugsme un ilgtspējīga attīstība; prasa attiecīgi noteikt ilgtermiņa pielāgošanās mērķus; atgādina, ka jaunattīstības valstis, jo īpaši vismazāk attīstītās valstis un mazo salu jaunattīstības valstis, kuras vismazāk ir veicinājušas klimata pārmaiņas, ir visneaizsargātākās pret to nelabvēlīgajām sekām un tām ir ierobežotākās spējas šādām pārmaiņām pielāgoties;
52. aicina Komisiju pārskatīt 2013. gadā pieņemto ES Stratēģiju par pielāgošanos klimata pārmaiņām; aicina Komisiju ierosināt juridiski saistošu instrumentu, ja dalībvalstu īstenotie pasākumi tiek uzskatīti par nepietiekamiem;
53. uzsver, ka bezdarbībai ir ļoti smagas un bieži vien neatgriezeniskas sekas, jo jāatceras, ka klimata pārmaiņas ietekmē visus pasaules reģionus dažādos, bet ļoti kaitīgos veidos,

kas noved pie migrācijas un cilvēku bojāejas, kā arī rada ekonomiskus, ekoloģiskus un sociālus zaudējumus; norāda, ka saskaņots globāls politiskais un finansiālais atbalsts inovācijai tīras un atjaunojamas enerģijas jomā ir izšķirīgs, lai sasniegtu mūsu mērķus klimata jomā un sekmētu izaugsmi;

54. prasa nopietni ņemt vērā klimata bēgļu problēmu un tās apjomus, kas rodas globālās sasilšanas izraisītu dabas katastrofu rezultātā; ar bažām atzīmē, ka laikposmā no 2008. līdz 2013. gadam 166 miljoni cilvēku bija spiesti pamest mājas plūdu, vētru, zemestrīču vai citu katastrofu dēļ; vērš īpašu uzmanību uz to, ka ar klimatu saistītie notikumi vairākās vietās Āfrikā un Tuvos un Vidējos Austrumos var veicināt politisko nestabilitāti, ekonomiskās grūtības un bēgļu krīzes saasināšanos Vidusjūras reģionā;
55. uzskata, ka ir svarīgi ES uzņemties vadošo lomu jautājuma par migrāciju klimata apstākļu dēļ risināšanā, lai veicinātu ziemeļu/dienvidu sadarbības plāna izstrādi, kura mērķis būtu aizsargāt to cilvēku tiesības, kuri spiesti atstāt savas mājas klimata pārmaiņu ietekmes dēļ;
56. atzinīgi vērtē centienus, ko paredz Varšavas Starptautiskais klimata pārmaiņu nodarīto zaudējumu un kaitējuma kompensēšanas mehānisms, — tas tiks pārskatīts *COP 22*; prasa, lai, īstenojot mehānismu, arī turpmāk tiktu uzlabota izpratne un zināšanas par to, kā klimata pārmaiņu sekas ietekmē migrācijas, pārvietošanas un cilvēku mobilitātes tendences, un lai tiktu veicināta šādas izpratnes un zināšanu izmantošana;
57. aicina ES un visas pārējās valstis pievērsties klimata pārmaiņu cilvēktiesību aspektam un sociālajai ietekmei, lai nodrošinātu cilvēktiesību un solidaritātes aizsardzību un veicināšanu, kā arī lai sniegtu atbalstu nabadzīgākām valstīm, kuru spējas ierobežo klimata pārmaiņu ietekme;

Atbalsts jaunattīstības valstīm

58. uzsver, ka arī jaunattīstības valstīm ir būtiska nozīme, lai sasniegtu Parīzes nolīguma mērķus, un ka jāpalīdz šīm valstīm īstenot to plānus klimata jomā, pilnībā izmantojot sinerģiju ar klimata jomā īstenoto pasākumu, Adisabebas rīcības plāna un programmas 2030. gadam salīdzinoši ilgtspējīgiem attīstības mērķiem;
59. uzsver, ka jāveicina vispārēja piekļuve ilgtspējīgai enerģijai jaunattīstības valstīs, jo īpaši Āfrikā, efektīvāk izmantojot atjaunojamo enerģiju; norāda, ka Āfrikā ir ārkārtīgi daudz dabas resursu, kas var garantēt tās energoapgādes drošību; uzsver, ka galu galā, ja veiksmīgi tiktu izveidoti elektrības starpsavienojumi, daļu Eiropai vajadzīgās enerģijas varētu piegādāt no Āfrikas;
60. uzsver, ka ES ir pieredze, iespējas un globālais tvērums, lai kļūtu par līderi, veidojot viedāku, tīrāku un noturīgāku infrastruktūru, kas vajadzīga, lai panāktu Parīzes nolīgumā paredzēto pāreju pasaulē; aicina ES atbalstīt jaunattīstības valstu centienus pāriet uz mazoglekļa sabiedrību, kas ir iekļaujošāka, sociāli un ekoloģiski ilgtspējīgāka, pārtikušāka un drošāka;

Finansējums klimata jomā

61. norāda, ka ir vajadzīgi turpmāki pasākumi, lai mobilizētu finansējuma klimata jomā

nolūkā panākt, ka līdz 2020. gadam tas atbilst USD 100 miljardu mērķim; atzinīgi vērtē tā turpināšanu līdz 2025. gadam; aicina ES un puses, kurām ir attiecīgās iespējas, izpildīt to pienākumu nodrošināt finansējumu klimata jomā, lai atbalstītu vērienīgākus centienus SEG mazināšanas un pielāgošanās klimata pārmaiņām jomā, ņemot vērā šīs problēmas apmēru un aktualitāti; atzīst, ka, lai mazināto bīstamo klimata pārmaiņu ietekmi, būs vajadzīgi daudz lielāki ieguldījumi pret klimata pārmaiņām noturīgā mazoglekļa ekonomikā, kā arī centieni, lai pakāpeniski atteiktos no fosilā kurināmā subsīdijām; uzsver, ka ir svarīgi veicināt lielāku finanšu plūsmu, izmantojot oglekļa cenas noteikšanu un publiskās un privātās partnerības;

62. prasa noteikt konkrētas ES un starptautiskās saistības, lai nodrošinātu papildu avotus klimata jomas finansējumam, tostarp ieviešot finanšu darījumu nodokli, paredzot daļu no ES ETS kvotām laikposmam no 2021. līdz 2030. gadam, kā arī piešķirot ienākumus no ES un starptautiskiem pasākumiem aviācijas un kuģniecības emisiju jomā starptautiskajam klimata finansējumam un Klimata pārmaiņu mazināšanas fondam, cita starpā tehnoloģiskiem inovāciju projektiem;
63. atzinīgi vērtē Parīzes nolīgumā pausto apņemšanos panākt visu finanšu plūsmu atbilstību zemām SEG emisijām un pret klimata pārmaiņām noturīgai attīstībai; uzskata, ka, lai to paveiktu, ES steidzami jāsamazina finanšu plūsmas fosilajam kurināmajam un augsta oglekļa dioksīda emisiju līmeņa infrastruktūrai;
64. ar nepacietību gaida veicinošo dialogu, lai apzinātu iespējas, kā palielināt finanšu resursus un atbalstu ar mērķi palielināt visu pušu klimata pārmaiņu mazināšanas pasākumus; atzīst, ka visu pušu, līdzekļu devēju un saņēmēju pienākums ir sadarboties, lai palielinātu atbalstu un padarītu to pieejamāku un efektīvāku;
65. aicina Komisiju pilnībā izvērtēt Parīzes nolīguma iespējamo ietekmi uz ES budžetu un izveidot mērķtiecīgu un automātisku ES finanšu mehānismu, kas nodrošinātu atbilstīgu papildu atbalstu, lai ES varētu ieguldīt taisnīgu daļu, tiecoties sasniegt mērķi — starptautisko finansējumu klimata jomā USD 100 miljardu apmērā;
66. prasa izstrādāt plašu oglekļa cenas noteikšanas mehānismu kā starptautiski piemērojamu instrumentu emisiju pārvaldībai un piešķirt klimata jomas investīcijām ieņēmumus no emisiju kvotu tirdzniecības un transporta kurināmā veidiem piemērotajām oglekļa maksām; turklāt prasa daļēji izmantot lauksaimniecības subsīdijas, lai nodrošinātu investīcijas atjaunojamās enerģijas ražošanai un izmantošanai lauku saimniecībās; uzsver, cik svarīgi ir mobilizēt privātā sektora kapitālu un rast nepieciešamās investīcijas mazoglekļa tehnoloģijās; prasa, lai valdības un publiskās, kā arī privātās finanšu iestādes, tostarp bankas, pensiju fondi un apdrošināšanas sabiedrības, uzņemtos vērienīgas saistības pielāgot savu aizdošanas un investīciju praksi 2 °C mērķim un izbeigt ieguldījumus fosilajā kurināmajā, tostarp eksporta kredītus ieguldījumiem fosilajā kurināmajā; prasa noteikt īpašas valsts garantijas, ar ko atbalsta ekoloģiski tīrus ieguldījumus, marķējumu un fiskālu priekšrocību paredzēšanu ekoloģiski tīriem ieguldījumu fondiem, kā arī „zaļo” obligāciju emitēšanu;
67. uzsver, ka ir svarīgi gan starptautiskā līmenī, gan arī Eiropas līmenī apmainīties ar praksi saistībā ar ilgtspējības aspektu integrēšanu finanšu nozarē, un prasa pievērst vērību finanšu produktu marķēšanai, ko veic, sagatavojot novērtējumus un ziņojumus par to, cik lielā mērā šādi produkti pakļauti ar klimatu saistītiem riskiem, kā arī par to

devumu pārejā uz mazoglekļa ekonomiku, lai ieguldītāji saņemtu uzticamu un precīzu informāciju par jautājumiem, kas nav saistīti ar finanšu jomu;

Diplomātija klimata jomā

68. atzinīgi vērtē ES pastāvīgo koncentrēšanos uz klimata diplomātiju, kas ir ļoti svarīga, lai pievērstu partnervalstu uzmanību klimata pasākumiem un veidotu pasaules sabiedrības viedokli; uzsver, ka ES, tās dalībvalstīm un Eiropas Ārējās darbības dienestam (EĀDD) ir milzīga ārpolitikas kapacitāte un ka tām būtu jāuzņemas vadība klimata forumos; uzsver, ka vērienīgai un steidzamai rīcībai klimata jomā un *COP 21* saistību izpildei joprojām ir jābūt ES prioritātei augsta līmeņa divpusējos un bireģionālos dialogos ar partnervalstīm, G7, G20 un ANO un citos starptautiskos forumos;
69. aicina ES vērst savus diplomātiskos centienus klimata jomā galvenokārt uz to, lai tiktu izveidota Parīzes nolīgumā balstīta stabila sistēma;

Eiropas Parlaments

70. apņemas pēc iespējas ātrāk ratificēt Parīzes nolīgumu un izmantot savu starptautisko ietekmi un dalību starptautiskos parlamentu tīklos, lai pastāvīgi veicinātu virzību uz Parīzes nolīguma ātru ratifikāciju un īstenošanu;
71. uzskata, ka Eiropas Parlaments, ņemot vērā, ka tam būs jādod piekrišana ikvienam starptautiskam nolīgumam, noteikti ir jāiekļauj ES delegācijā; tādēļ sagaida, ka Eiropas Parlamentam tiks dota atļauja piedalīties ES koordinācijas sanāksmēs Marrākešā, kā arī, jau sākoties sarunām, tiks nodrošināta piekļuve visiem sagatavošanās dokumentiem;
72. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai, dalībvalstu valdībām un parlamentiem un ANO Vispārējās konvencijas par klimata pārmaiņām sekretariātam ar lūgumu to izplatīt visām ārpusvienības līgumslēdzējām pusēm.